

DE SCHADUW VAN DE ZEPPELIN

Leesexemplaar

VIC FALLS MISSIONS

De schaduw van de Zeppelin

Kate Kriske

Kate Kriske is de alias van het schrijversduo Kris Gelyukens en Kathleen Stas.

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: juli 2022

© 2022, Kate Kriske en Pelckmans Uitgevers nv

pelckmans.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en
schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke
uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking
tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Studio Pelckmans Uitgevers

Omslagontwerp: Kris Gelyukens

D/2022/0055/161

ISBN 978 94 6401 833 2

NUR 284

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

DE
SCHADUW KATE KRISKE
VAN DE **ZEPPELIN**

P E L C K M A N S

Reeds verschenen in deze reeks:

Het offer van de Baobab

De keizersillusie

Slangenkoorts

Bloedgevaar

De fatale wissel

Vic Falls Missions is een reeks rond een geheim team van jongeren met bijzondere talenten, waarin ook leden met een beperking juist door hun bijzondere eigenschappen topspionnen zijn. De naam van het team, dat undercoveroperaties uitvoert, is SPAT (Special Abilities Team) en het hoofdkwartier bevindt zich in Londen in een geheime bunker onder het Parability Center (PAC), een hypermoderne middelbare school waar de meeste leden van het team les volgen.

Het team bestaat uit:

Victoria Falls

Creatief, ondernemend, nonchalant (zeker in afspraken) en een echt tekentalent. Ze heeft geen onderbenen, maar is zeer behendig met haar hightechs (haar speciale hypermoderne kunstbenen) en haar running blades. Ze heeft zich gekwalificeerd voor de Europese kampioenschappen atletiek.

Marcus Holme

Sportief, intelligent, moedig en gedreven, maar soms iets te onbesuisd. Hij is een getalenteerde freerunner.

Li-Jang Hoffman

Een gespierde jongeman die er met zijn donkere bril en gemillimeterd haar uitziet als een piloot in opleiding. Hij is enorm verstandig en heeft van zijn blindheid gebruikgemaakt om zijn andere zintuigen te versterken.

DO NOT
PHOTOCOPY

David Mbanefo

Een goedlachse computerexpert die na een verkeersongeval op jonge leeftijd in een rolstoel is beland, niet bij de pakken is blijven neerzitten en zich alle geheimen van de computerwereld eigen heeft gemaakt.

Delphine Moretti

Niet het jongste, maar wel het kleinste lid van het team. Met haar 1 meter 47 en haar ongelooflijk flexibele lichaam krijgt ze het voor elkaar om tijdens missies dingen te doen waar niemand anders in zou slagen. Ze is ook een zwemkampioen en een vermomingsspecialist.

Carl Parker

Een technisch genie en meester in het ontwikkelen van gadgets en hulpmiddelen, waar het team tijdens hun missies dankbaar gebruik van maakt. Hij is zeer terughoudend en gereserveerd door zijn autisme, maar wordt door het team enorm naar waarde geschat.

Imana Onjebu-Sanchez

Nieuwste teamlid.

Victoria's boezemvriendin bij het Britse Olympische team, onbevreesd en zeer loyaal. Imana kan als gevolg van een genetisch defect in het SCN9A-gen geen pijn voelen, wat fantastisch lijkt maar het in de praktijk zeker niet altijd is.

LEV
SEC
CLE
RE

Marvin en Rita MacDougall

Marvin en Rita zijn jonge veertigers, kunstenaars en geheim agenten, oprichters van de Art Squad, een aparte inlichtingencel die zich bezighoudt met kunstroof, heling van gestolen artefacten en vervalsingen. Hun kantoor bevindt zich in dezelfde ondergrondse bunker en ze werken wanneer nodig met veel plezier mee aan opdrachten van het SPAT.

Meester Hattori Nagata

De uit Japan afkomstige ninjaleraar die aan het PAC lesgeeft in gevechtstechnieken en de zelfdiscipline die daarbij hoort.

Het team wordt geleid door kolonel Henry Murray, die wordt bijgestaan door Suravi Khan, een voormalige MI6-agente, en door zijn broer 'Giant George' Murray, een gewezen surfkampioen die bij een bomaanslag in hartje Londen vanaf zijn middel verlamd raakte.

Goed om te weten als je de vorige delen uit de reeks nog niet gelezen hebt:

Dwayne Rutherford

Minister van Binnenlandse Veiligheid, oude klasgenoot en vriend van kolonel Henry.

Aaron Tusk

Internetmiljonair die zich toelegt op groene energie en groene transportmogelijkheden.

Harry Dale

De jonge journalist die bij zijn onderzoek naar het PAC samen met Marcus het SPAT ontdekte, maar in plaats van het geheime team te ontmaskeren, op verzoek van kolonel Henry nu zelf vaak bij operaties ondersteuning biedt vanuit zijn rol als onderzoeksjournalist.

FOR YOUR EYES ONLY

1

Noordpool, 15 juli

Verkramppt zat Nyah Sidibe in de piepkleine, volgestouwde ruimte, waarin ze zichzelf zes dagen geleden had verschanst. Buiten woedde de sneeuwstorm ongenadig voort en de wind hoopte bergen sneeuw tegen haar schuilplaats aan. De eerste dagen was het er nog net warm genoeg geweest, maar nu begon de ijzige koude langzaam naar binnen te sijpelen.

Ze zuchtte en vroeg zich voor de zoveelste keer af wat er misgelopen was.

Een kleine week geleden had ze, als enige aanwezige in het onderzoeksstation, nog alles nagekeken en de nodige computerprogramma's laten lopen om er zeker van te zijn dat alles gereed was voor de zware storm die op til was.

Toen de storm losbarstte en de stroomgenerator uitviel, startte de noodgenerator echter niet op. Bij nader onderzoek in de technische ruimte ontdekte ze dat de buitendeur, die hermetisch afgesloten had moeten zijn, stond te klapperen in de felle wind. Binnen in de ruimte bleken de kabels van de noodgenerator los te hangen; het leek wel of ze stukgebeten waren. De sneeuwscooter lag ernaast op zijn zij en alle brandstof was uit de tank gelopen. Een poging wagen om op die manier de bewoonde wereld te bereiken was dus ook geen optie meer.

Nyah had geen idee hoe dit had kunnen gebeuren. Ze was immers alleen.

Was het een ijsbeer geweest, op zoek naar voedsel?

Door het steeds verder inperken van hun habitat en de gevolgen van de klimaatverandering, werden de ijsberen driester omdat ze honger hadden. Maar Nyah had al weken geen ijsberen meer

gezien. Ze had helemaal niemand gezien.

Terug in haar onderzoekslab had ze tevergeefs geprobeerd de radio met batterijen aan de praat te krijgen om een SOS uit te sturen, want zonder elektriciteit zou het poolstation binnen de kortste tijd in een diepvrieskist veranderen. Het was haar niet gelukt en ze beseftte dat er maar één mogelijkheid overbleef.

Dik ingepakt was ze naar buiten gegaan, de storm in, en had ze onderaan de helling van een lage heuvel in de buurt, urenlang gezwoegd om een kleine iglo te bouwen. Daarna was ze enkele keren heen en weer gelopen om een voorraad eten, drinkwater en zo veel mogelijk warmtehoudend materiaal naar de iglo te brengen. Ze werd steeds vermoeider en op een gegeven ogenblik kon ze bijna niet meer de verleiding weerstaan om te gaan liggen en gewoon in slaap te vallen, daar op die koude, witte, kolkende sneeuwvlakte.

Net op tijd was ze tot zichzelf gekomen en met de moed der wanhoop had ze de laatste tocht heen en weer gemaakt met haar onderzoeksmateriaal. Ze had ook het dossier meegegrist met de verontrustende bevindingen van een onderzoek, dat ze recent had uitgevoerd op verzoek van Tim Barker, een van haar collega's in Londen.

Ze had Tim een week eerder via een dringende mail op de hoogte gebracht van die bevindingen, maar ze had nog geen antwoord gekregen toen de storm losbarstte. Ze hoopte uit de grond van haar hart dat de mail goed was aangekomen, want wat ze de voorbije week had ontdekt was van groot belang.

Nyah sloot haar ogen even en zuchtte diep. Ze dacht aan haar zoon, die thuis in Londen op haar wachtte, en kon nauwelijks haar tranen bedwingen.

Waarom kwam er geen hulp? Het feit dat ze al dagenlang niets meer van zich had laten horen, was voor de buitenwereld toch een duidelijk teken dat ze in de problemen zat?

Ze had zichzelf proberen gerust te stellen met de gedachte dat

het natuurlijk langer zou duren voor een reddingsteam haar kon bereiken wegens de aanhoudende storm, maar nu begon de tijd toch wel echt te dringen.

En wat als er niemand kwam? Wat als de storm zo fel was dat een reddingsteam sturen niet eens mogelijk was? Nyah voelde zich misselijk worden bij de gedachte alleen al.

Ze moest zich concentreren en nadenken. Was er dan echt geen andere oplossing?

2

Londen, UK, 15 juli

Suravi keek kolonel Henry vragend aan toen de teamleden breed glimlachend de vergadering in het ondergrondse hoofdkwartier van het SPAT verlaten hadden.

De kolonel zuchtte.

‘Wat moest ik doen, Suravi? Ze zijn net terug van alweer een gevaarlijke en vermoeiende missie. Ze hebben nood aan rust. Zowel fysiek als mentaal.’

‘Ik begrijp het en ben het helemaal met je eens’, antwoordde Suravi. ‘Alleen heb je Davids situatie wel nogal optimistisch voorgesteld, niet?’

In haar gedachten speelde ze de woorden, waarmee de kolonel niet veel eerder het team had toegesproken, opnieuw af.

‘Het slechte nieuws is dat de ontvoerders van David bij de inval van de basis gisterenochtend met een gereedstaande privéjet zijn kunnen ontsnappen. Het goede nieuws, dat David erin geslaagd is om samen met hen te vertrekken, waardoor hij ons op de hoogte kan houden van hun nieuwe locatie en hun verdere plannen. Zodra we zicht hebben op hun nieuwe schuilplaats komen we in actie en ronden we Davids undercoveroperatie af. Er is momenteel geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat zijn ontvoerders ervan op de hoogte zijn dat hij een SPAT-lid is en een undercoveropdracht uitvoert. We hebben dan ook geen enkele reden om ons ongerust te maken. En jullie dus ook niet.’

Een flauwe glimlach had rond zijn mond gespeeld toen hij verderging.

‘Ik stel dus voor dat jullie ten volle van jullie week vrijaf genieten, dat hebben jullie meer dan verdiend, en dat we elkaar hier volgende week terugzien voor een update.’

'U houdt ons deze week niet op de hoogte van Davids situatie?', had Delphine daarop gevraagd.

'Natuurlijk wel', was het antwoord van de kolonel. 'Maar maak je niet ongerust als je niets van ons hoort, want ...'

'Geen nieuws is goed nieuws', had Vic al lachend aangevuld.

'Beter te optimistisch dan hen nodeloos met zorgen de week vrijaf in te sturen', antwoordde Giant George voor de kolonel iets kon inbrengen.

Giant George was de broer van de kolonel en de *physical trainer* van zowel het SPAT-team als het PAC, de school waar de leden van het team hun lessen volgden en dat pal boven het hoofdkwartier gevestigd was.

'Ook als ze zouden weten dat David onder dwang is meegenomen, dan kunnen ze daar hier en nu toch niets aan veranderen en leidt het alleen maar tot nodeloze stress.'

'Helemaal mee eens', ging meester Hattori, die het team oosterse gevechtskunsten aanleerde, volmondig akkoord. 'En dat geldt trouwens voor ieder van ons. Want wat gisteren gebeurd is, kunnen we niet meer veranderen en wat ons morgen te wachten staat, dat weten we nog niet. Het nu is het enige dat telt.'

'Wijze woorden, meester', zei Suravi, die zich vervolgens tot de kolonel wendde.

'En wat weten we nu dan echt concreet?'

'Eén: dat David niet vrijwillig is meegegaan. Twee: dat de jet met de noorderzon verdwenen is. De route van het ingediende vluchtplan werd niet gevolgd en het toestel is letterlijk van de radar verdwenen. En drie: ook de Mbanefo, Davids nieuwe rolstoel die uitgerust is met lokalisatiesoftware, heeft geen signaal meer uitgestuurd. En dat is vreemd omdat de FBI-collega's gezien hebben dat die wel degelijk mee aan boord is gegaan.'

'Vreemd, tenzij de jet met antiradartechnologie was uitgerust',

pikte Giant George in. 'In dat geval zou het signaal van de Mbanefo ook niet buiten raken.'

En met die veronderstelling had Giant George het helemaal bij het rechte eind. De jet beschikte over de allermooiste technologie en had inmiddels de Verenigde Staten ingeruild voor het diepe binnenland van Spanje en in Badajoz wiel aan grond gezet. Onmiddellijk daarna was hij een afgeschermd loods binnengereden.

Daar stapte het gezelschap over in een gereedstaande helikopter om koers te zetten naar Trujillo, een oud-Romeinse stad met prachtige middeleeuwse gebouwen, op een uurtje vliegen van Badajoz.

En het was daar dat ze, voor het eerst sinds hun overhaaste vertrek uit de basis, door iemand opgemerkt werden.

Meer bepaald door een van de leden van de technische crew van een filmploeg die het oude kasteel, dat vanop het hoogste punt van de stad over alles en iedereen uittorende en de man een zicht van tientallen kilometers in het rond verschaftte, klaarmaakte voor filmopnames enkele dagen later.

De man zag de helikopter landen in een weide aan de voet van de heuvel, waarna de inzittenden overstapten in een paar geblindeerde terreinwagens. Hij zag hoe ze vervolgens de stad binnenreden en via een wirwar van straatjes het nabij het kasteel gelegen klooster bereikten, dat sinds een aantal dagen hermetisch was afgesloten.

Wat een verschil met de vorige keer dat ze hier met de filmploeg het eerste deel van de fantasyserie over een mythische middeleeuwse beschaving kwamen filmen, dacht hij.

Toen was het klooster de uitvalsbasis van de filmcrew en hadden ze zowel van de enorme gastvrijheid als van de heerlijke Extramadurese streekspecialiteiten, zoals de wereldbepaalde ibericoham, mogen genieten.

Vanop zijn plek bij de klokkentoren kon de man, hoewel de tuin met doeken afgeschermd was tegen nieuwsgierige blikken, toch een glimp opvangen van wat er zich afspeelde bij de ingangspoort.

De inzittenden van de eerste auto haastten zich druk gesticulerend naar het hoofdgebouw terwijl die van het laatste voertuig rustig de tijd namen om een soort van motorfiets uit de koffer te halen. Daarna tilden ze een zwarte jongeman uit de passagiersstoel en droegen hem voorzichtig naar binnen.

Zijn hoofd bungelde zodanig alle kanten uit dat de man zich afvroeg of hij verdoofd was.

Maar veel tijd om daarover na te denken had hij niet, want met 'Hé Pepe, dromer!' riep een van zijn collega's hem weer tot de orde. Er moest een filmset klaargemaakt worden.

3

Londen, UK, 15 juli

Marcus en Vic zaten tegen het hoofdeinde van Delphines bed geleund terwijl Delphine zelf languit op haar buik dwars over het einde van het bed lag, steunend met haar kin in haar handen. Carl zat op de vensterbank naast Imana die in kleermakerszit op een groot kussen op de grond zat en Li-Jang was neergeploft in de enige leunstoel die Delphines kamer rijk was. En hoewel de kamer daarmee propvol was, hadden ze uit gewoonte nog een plaatsje vrijgehouden voor Davids rolstoel, ook al was hij er niet bij.

‘Heerlijk, onverwacht een hele week vrij’, verzuchtte Vic. ‘Ik vind het elke keer weer spannend en leuk dat ons team tijdens de schoolvakanties paraat blijft maar ik kan niet ontkennen dat het al behoorlijk heftig is geweest de laatste tijd; we krijgen tussendoor nauwelijks tijd om op adem te komen!’

De anderen knikten instemmend.

‘Dus ... wat gaan we met onze vrije week doen?’, vervolgde ze meteen. ‘We moeten wel het onderste uit de kan halen, hé!’

Iedereen lachte. Dit was Vic ten voeten uit: altijd in voor een avontuur of een feestje, ook wanneer ze net voordien in zoveel woorden had gezegd dat ze wel wat rust kon gebruiken.

Op dat moment begon Li-Jangs smartphone te zoemen. Het toestel was speciaal voor blinden ontworpen en kon met spraakopdrachten bediend worden om op te nemen, zelf te bellen of een bericht te schrijven. Binnenkomende tekstboodschappen werden hardop voorgelezen na een spraakopdracht van de ontvanger.

Nadat hij had opgenomen en hoorde wie er aan de andere kant van de lijn hing, haastte Li-Jang zich de kamer uit.

Even was het muisstil in de kamer.

‘Beeld ik het me in of heeft Li-Jang tegenwoordig wel heel vaak behoefte aan privacy wanneer hij zijn telefoon gebruikt?’, vroeg Vic dan met opgetrokken wenkbrauwen.

Voor een van de anderen daarop kon antwoorden, kwam Li-Jang echter alweer binnen, met een glimlach op zijn gezicht.

‘Li-Jang, ik weet niet wie je daar aan de lijn had, maar het is duidelijk dat je er blij van wordt want je straalt!’, merkte Imana op.

‘Ja,’ vulde Carl aan, ‘en dat is de laatste tijd wel vaker het geval. Je loopt te fluiten en er speelt altijd een glimlach om je mond.’

‘Dat is mij ook al opgevallen. En je bent bovendien behoorlijk verstrooid’, riep Delphine uit. ‘Tijd om open kaart te spelen, Li-Jang: wat is er aan de hand?’

‘En nu begin je zowaar te blozen!’, voegde Marcus er lachend aan toe.

Li-Jang glimlachte verlegen.

‘Zo, zo, dit belooft spannend te worden ... vertel op, wie had je daar aan de lijn?’, vroeg Vic plagend.

Li-Jang ging langzaam weer in de leunstoel zitten en haalde dan diep adem.

‘Ik heb jullie er nog niets over verteld omdat het nog pril is, maar dat was Benjamin. Ben.’ Hij zweeg even om de spanning op te drijven. ‘Mijn vriend.’

De anderen begonnen meteen luid en uitbundig door elkaar te praten.

‘Oh, wat spannend!’

‘Dat is zo leuk!’

‘Nu begrijp ik waarom je de laatste tijd zo met je hoofd in de wolken loopt, je bent verliefd!’

‘Hoelang zijn jullie al samen?’

‘Waar hebben jullie elkaar leren kennen?’

Li-Jang hield zijn hand op tot het drukke gebabbel van de anderen verstomde.